

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Det koster meer, end man for først betænker

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Det koster meer, end man for først betænker", i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953, 1951-56*, s. 251.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-brorson02val-shoot-workid113451.pdf> (tilgået 13. juni 2021)

Anvendt udgave: Troens rare Klenodie, 3.-7. del, samt 2 tillæg. - 1953

Nr. 221.

☒ Det koster meer, end man for først betænker,
At være troe i det, som GUd os skenker,

***** 252

☒ I kærlighedens første kraft at staae,
Til man os seer fra kampens plads at gaae.

☒ 2. Hvor ofte maa man sig for himlen skamme,
Naar man ey meer kand see den første flamme,
Og overtydes grandt ved aandens tugt,
At meget af den første brand er slukt.

☒ 3. Hvor pranger ey den muntre siel i livet,
Naar JESus den det første pant har givet,
De første kys gjør hende syg og saar
Af kierlighed til JESum, hvor hun gaaer.

☒ 4. De første kys har ret forundrings sager,
Og hiertet ind til JESum gandske drager,
Paa verden da engang ey bliver seet,
Man følger alt kun op ad sin magnet.

☒ 5. Men denne brand begynder snart at sagtes,
Som dog for først af mange neppe agtes,
Men siden der vel klages her og hist,
At man har af sin iver meget mist.

☒ 6. Saa gaaer det, naar man fra sin vagt vil træde,
Og gjør sig lidt gemeen med verdens glæde,
Da bliver snart forfalsket meer og meer
Det rene sind, hvorefter JESus seer.

☒ 7. Man strider ey, den rene drift forsvinder,
Man virker vel, naar man at virke finder,

*** 253

☒ Dog uformerkt forgaaer den friheds-aand,
At hvad vi gjør, det skeer i trældoms baand.

☒ 8. Snart lunkenhed sig søger ind at snige,
Den trætte fod vil ud af veyen vige,
Den synes haard, en anden vey man sig
Da vælger, til at vandre magelig.

☒ 9. Man for sig har endnu saa mange dage
Og den med dem forbundne last og plage,
Det aag er tungt, og heeden slaaer dertil,
Da veed man tiit ey hvor man være vil.

☒ 10. Man kand endog ved maalet ofte glide,
Og skade paa sin krone skamfuld lide,
Den bag os var, kand komme for os fort,
Og tage os vor seyers krone bort.

☒ 11. O slagtet lam! som stedse tro er ble ven,
Som kierlighed til død og grav har dreven,
Giv mig den kraft, at jeg til gravens muld
Maa være dig af hiertet tro og huld.

☒ 12. Naar jeg er svag, og mig saa meget hindrer,
Saa lad mig see, hvor kronen hisset tindrer,

Den mig engang din egen haand skal flye,
Saa faaer jeg kraft, og mood, og lyst paa nye.

* * *